

DE REÜLL
Paco Grau
DESEMBRE 2015-GENER 2016
CENTRE CULTURAL

CENTRE CULTURAL
MARIO SILVESTRE

AJUNTAMENT
D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'ÒTOS

CENTRE CULTURAL 2015-2016

DE REÜLL PACO GRAU

de reüll

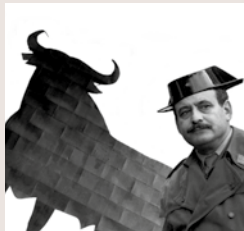
[PACOGRAU]

CENTRE CULTURAL

DE REÜLL

DE REÜLL
Paco Grau

CENTRE CULTURAL
MARIO SILVESTRE

2015 - 2016

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Raul Llopis, Regidor de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola

Enric Balaguer

Manuel Boix

Romà de la Calle

Fernando Castro

Carles Cortés

Daniel Giralt-Miracle

Joan A. Llinares

Tomàs Llorens

Wences Rambla

Isabel-Clara Simó

Vicent M. Vidal

FOTOGRAFIA:

Carlos Coloma

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

Edita: Ajuntament Alcoi

© Dels autors

© AMB-Disseny

© Ajuntament d'Alcoi

Traducció: Ximo Victoriàno

Maquetació: AMB i AGA

Dipòsit legal: A 869-2015

Gràfiques Alcoi S.L.U.

AJUNTAMENT D'ALCOI

CENTRE CULTURAL
MARIO SILVESTRE
AJUNTAMENT D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

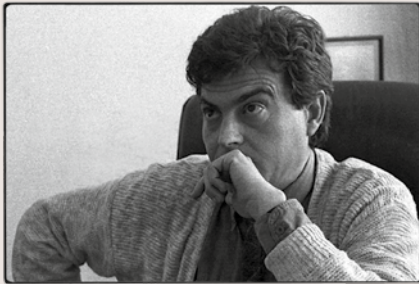
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTIS

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

CULTURA

J O S É V I C E N T E B O T E L L A

Te sales de los nervicos, estallas,
cierras la puerta
la nikon que nunca te falla
ves el momento, lo hueles, te vibra
en las antenas marcianas con las que
fuiste parido al mundo
todo eso, Paco
aprietas el obturador
clik
y te has fundido con la imagen
y a través de la imagen con el mundo
de ese modo libre y salvaje
que es como nos descubres y cuentas
poco más que decir:
tú, que hablas tan poco
pero que sientes tanto
eres la expresividad del silencio
ante la vida que pasa y vas a su encuentro
y además, para que nada falte,
trabajas en un pueblo al que amas
pero donde no se puede ser Andy Warhol impunemente
sales a la calle

enmarcas tu obra
practicas el amor desde
las paredes de la sala
te ofreces a ser comido crudo
por la gente fina
tu imagen es esa vuelta de tuerca
con la que te santiguas
con amor, sin irreverencias, en libertad
desde la profundidades de tu
sensibilidad
con las manos llenas de desesperanza
pero también de belleza
que atrapas y procesas
y resumes con un rectángulo
para los contemporáneos
y más: para una posteridad
que no existe
aunque está formada igualmente
por esos instantes que tu detienes
cuando te fundes con la imagen
ni qué decir tiene
te queremos locamente.

D E R E Ü L L

A Paco Grau li va, per temperament i per vocació, el políticament incorrecte.

Necessita, periòdicament, trencar amb els seus formulismes quotidians i llançar-se a l'aventura de la diferència. Li ixen granellades amb els uniformes i, d'alguna manera, la crema hidratant que li guareix és la seua càmera fotogràfica i la seua innata capacitat per a mirar de reüll tot allò que li arriba de front. Les seues fotos són així visions de gairell de la realitat que ens ensopega la mirada. I aqueixa instantània, de reüll, adquireix la categoria d'art incorrecte, que és el que diferencia qualsevol creació de l'artístic.

En l'arxiu gràfic de Paco Grau, sempre viu, permanentment ressuscitat, està la memòria de gran part de la nostra història local, però mirada de reüll, escapant-se sempre per les escletxes de l'irreverent i el iconoclasta. Són la memòria captada de reüll. Perquè en els camins de la suposada veritat, gens és el que sembla. I ací és on es creix el reüll de Paco Grau.

Ramón Climent

Director de El Nostre Ciutat

L A N O S T R A H I S T Ò R I A

Paco Grau pertany a eixa generació de professionals que va portar la fotografia de premsa a les cotes més altes de dignitat i de brillantor, fins a convertir-la en una interpretació gràfica del món. Estem parlant d'un grup únic de fotògrafs, que un dia va decidir trencar els límits establerts i abandonar el vell concepte de la instantània testimonial per a convertir la imatge en una autèntica declaració editorial, en què feien la seua particular explicació d'una realitat apassionant. El pas d'aquesta gent pel periodisme ens ha deixat un llegat de fotografies irrepetibles, una crònica personal en què sempre s'anava un poc més enllà a la recerca del detall, del gest i de l'angle impossible.

Els alcoians hem tingut la sort que Paco Grau estiguera en la primera línia en els anys de la Transició política i dels canvis profunds d'aquesta societat. La seua hiperactivitat creativa, ja siga en la premsa o com a fotògraf per lliure, ens ha permés disposar d'una crònica exhaustiva de la vida d'una ciutat. No hi ha aspecte d'Alcoi que no haja sigut fotografiat per Paco Grau, no hi ha acte col·lectiu que no haja sigut sotmés a la seua mirada particular, no hi ha racó dels nostres carrers en què no s'haja posat el seu ull inquisitiu i desmitificador.

Hi ha un Alcoi oficial, un escenari d'imatges de postal ple de tòpics i de convencions acceptades socialment. Darrere d'eixe decorat de cartó pedra hi ha l'Alcoi de Paco Grau; una ciutat de veritat, amb les seues misèries, amb les seues brillants ocultes i amb els seus instants d'irrepetible humanitat; una ciutat de veritat, en l'elenc de protagonistes de la qual figuren amb el mateix rang els alts càrrecs polítics, els anònims passejants i els més atrabiliaris captaires. Al llarg de la seua llarguíssima carrera, Paco Grau s'ha convertit en un autèntic guia de la realitat alcoiana. Les seues fotografies formen un mosaic immens en què es conta una història, la nostra història.

Javier Llopis

DARRERE DE L'HOTEL

I M A T G E S M U S I T A D A S

Passejar la mirada, si és neta i prou lliure, per les fotos de Paco Grau pot ser fer saltar la surgència d'un cabal trontollós i feraç que només es pot anomenar Poesia (perquè la Poesia és autònoma, i pot ser invocada de moltes maneres, i no mai d'una sola i ortodoxa).

La Bellesa, habitualment degradada a la pobra condició de concepte per a poder així manejar-la, ha esdevingut matèria subjecta a opinió i obeeix a criteris mudables. Però la Poesia és absoluta, i, més que colonitzar, literalment envaeix qualsevol mitjà, s'instal·la en qualsevol suport –fotografia, pintura, música, naturalesa, moviment, paraula...– i des d'allí s'imposa sense negociacions. Arrasa, i, com que no és opinable –ella no– ho fa de manera inopinada. Per això de l'art de Paco Grau es pot opinar molt, perquè eixe món, el de l'art, està ple d'opinants que remetent a tècniques, escoles, estils, modes, però de la Poesia que invoca queden lluny idees prèvies i fins i tot voluntats dirigides. Tan sols és possible presentar-se davant d'una proposta així desarmat del tot, els braços caiguts i la mirada oberta i oferida, com la pell que no se sostrau ni al fred ni a la calor, ni a cap intempèrie ni a cap carícia ocasional.

Tants anys de caminar per la vida intentant fer-la caber en l'estretor d'un objectiu han donat una obra, com no podia ser de cap altra manera, ingent, plural, amb tants registres com la mateixa realitat. Aquestes fotos són abans que res Poesia, però amaguen assajos sociològics, crítiques urbanístiques, posicions ideològiques, cròniques costumistes, preses de consciència, denúncia, tendresa, humor. És la peripècia sencera d'un lloc i d'un temps caçada, sempre i per sempre, en l'impensable aclucada de l'ull del seu obturador. Però, potser, convindrà, per a intentar ser un poc precisos i no perdre'ns en vaguetats ampul·loses que no hi toquen, baixar a la dimensió pròxima, càlida, de l'artista. Paco Grau, tantes vegades, sembla que quasi demana perdó per veure allò que veu, per mostrar-ho. Açò, en el temps de les arrogàncies barates i massa vegades mancades de fonament, es constitueix en un aval. De sinceritat? No, en un aval d'integritat. De naturalitat: poc dotat per al fingiment i potser poc còmode a l'hora de rebre afalacs, diu les fotos com qui diu paraules mussitades, sense l'autoritat que hauria d'acompanyar un treball d'aquesta entitat. Com si el fet de mostrar allò que possiblement només ell veu fóra una incursió en la immodèstia, cosa que requereix demanar disculpes.

Quadres o poemes, articles periodístics o editorials, reportatges o assajos, les fotos de Paco Grau, preses en conjunt, posseeixen una rara peculiaritat: immediatament fan brollar paraules, paraules i paraules, una munió de paraules. I una contradicció: amb la mateixa immediatesa fan que totes eixes paraules, totes elles, resulten innecessàries.

Gustavo Cardenal

S U J E T O , V E R B O Y P R E D I C A D O

Dan Rather y Mary Mapes eran dos figuras de la *cebeese* cuando en 2004 les dio por cazar a George W. Bush porque estaba claro que el gachó se las había ingeniado para escaquearse y no ir al infierno de Vietnam. Al equipo de investigación le colocaron en el camino papeles falsos, cayó en la trampa al no atar las pruebas hasta la última coma, la blogosfera republicana se lanzó al cuello ya por entonces, los reputados comunicadores acabaron en la *rue* y al amigo de Aznar le renovaron el contrato en la Casa Blanca. Robert Redford y Cate Blanchet encarnan en «La verdad» a los colegas fustigados y, dentro del modo trepidante de contar una gran historia, no pueden sustraerse a ese punto de sobreactuación, de superioridad en cualquier orden que encandila a sus compatriotas. Aunque siguen convencidos de que lo han inventado todo, e igual sí, nosotros también tenemos nuestro corazoncito.

Lejos de *Jólivu*, nuestro artista es jondo. Jondo de La Montaña, que es una especie autóctona no tan infrecuente y por la que sentimos querencia quienes procedemos de otra biosfera. A Paco Grau, que es de verdad, los aspavientos le sobran y de ahí que, lo que se le pone por delante, lo vea por dentro. La primera vez que me eché a la cara uno de sus encuadres me quedé con la boca abierta. Y la segunda y la tercera... Con razón, el cuerpo de fotografías nunca ha sentido considerado su trabajo dentro de una redacción. Viendo la mochila del que tenemos aquí se comprende. De algún modo debíamos defendernos. A duras penas las imágenes de Grau necesitan de un titular. Muy bueno ha de ser éste para aportar algo a la expresividad que por sí solas despliegan.

La inmensa mayoría de esos hallazgos llevan implícitos sujeto, verbo y predicado. Y qué verbo. Encima, y frente a la pasarela por la que se exhiben muchos de los creadores que andan sueltos no solo por Los Ángeles, Paco Grau ha realizado todo este recorrido sugerente al máximo sin darse importancia. Él sabrá cómo lo hace.

Francisco Esquivel

SENSE MÒBIL

SÍMBOL DE PAU

AJUSTADA AL MARC

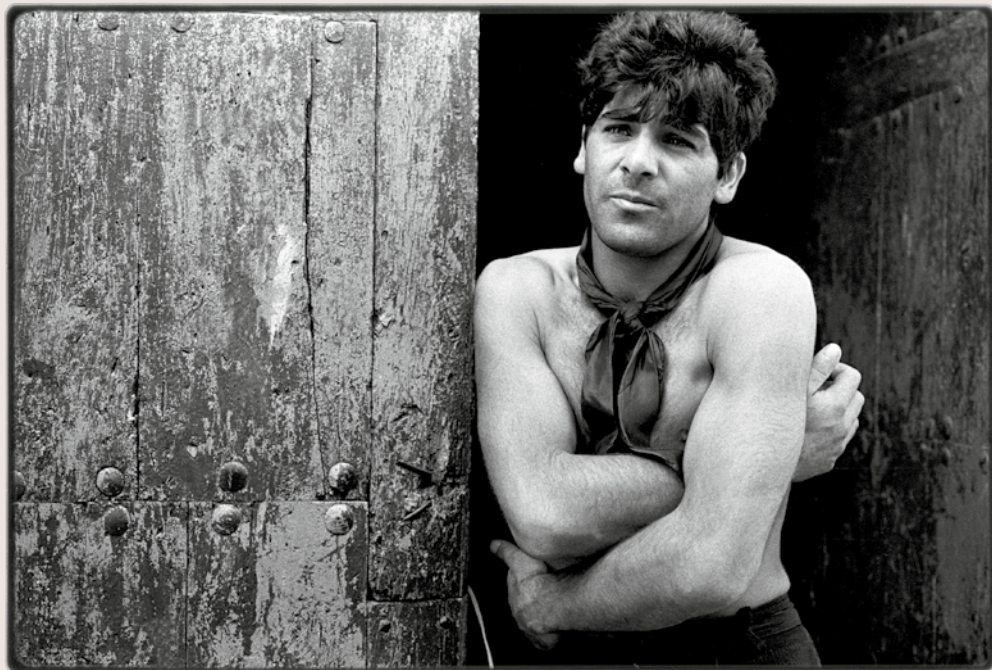
CONTRAST

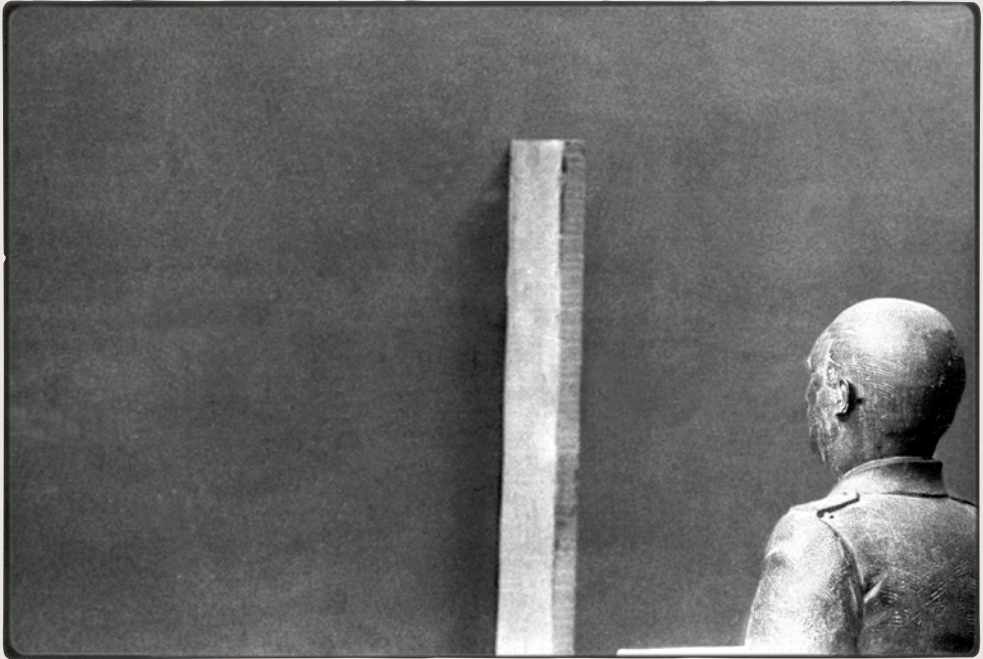
ENDAVANT

PISTOLES O MANOLES

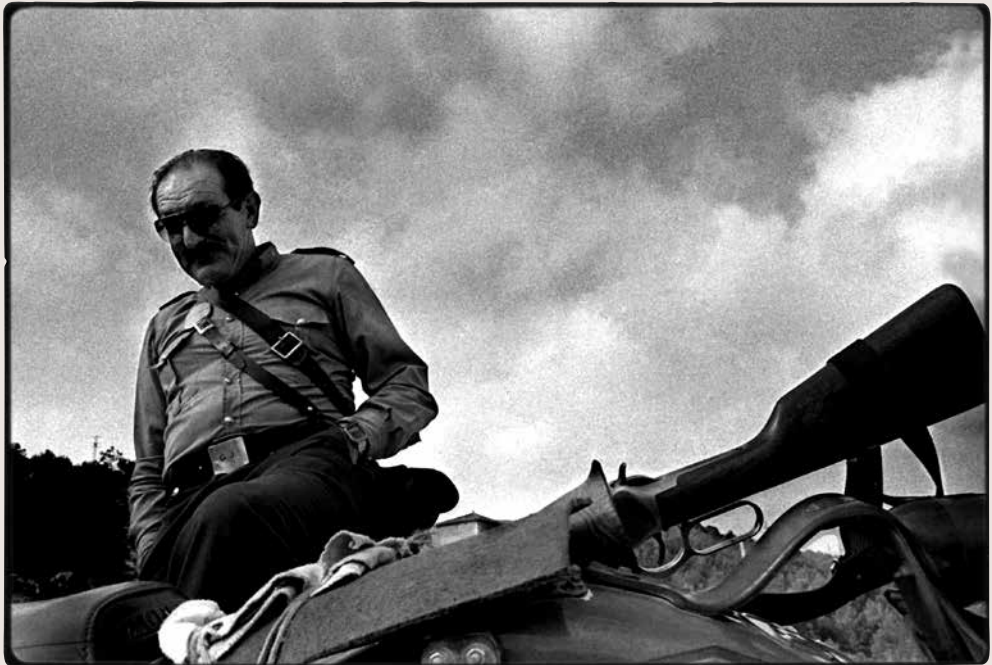
AL MARGE

DARRERE

L'ESPURNA DE LA VIDA

WINCHESTER

ELS GRISOS

INCENDI A L'HOSPITAL

PREMONICIÓ

A FUMAR

LA INTERNACIONAL

«UNA, GRANDE Y LIBRE»

VÉENEN DEL CEL

COMUNITAT

AUTÒPSIA

DOMADOR

LA MIRADA

FICCIÓ

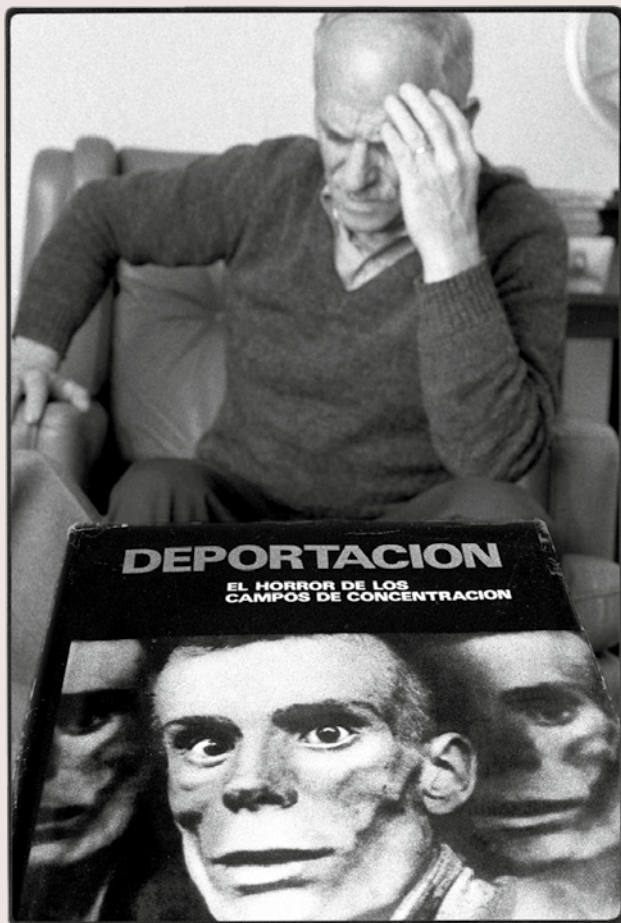
PAISATGE AMB COTXE

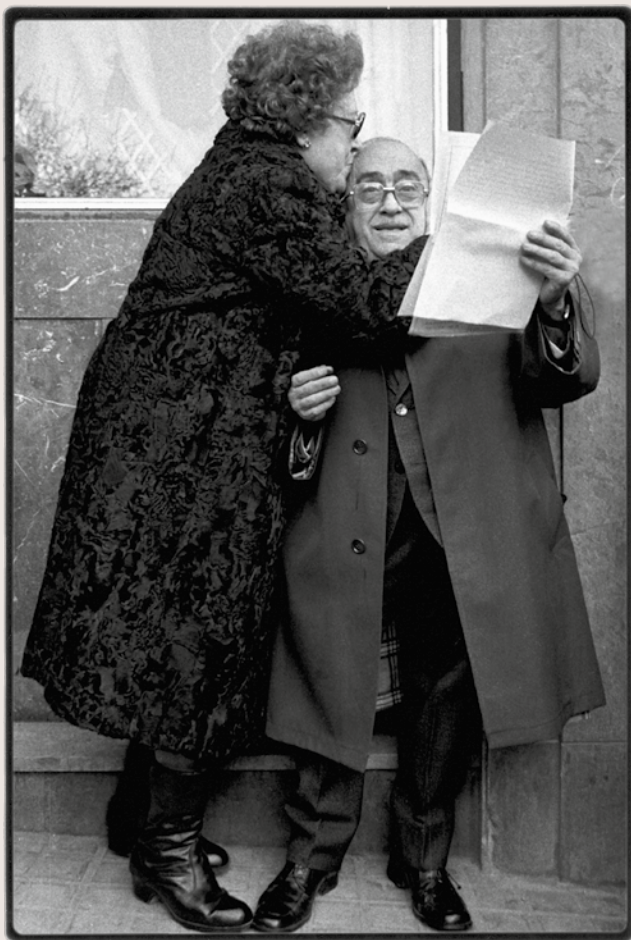
D'UNA BANDA, DESANIMA

POR DEL PASSAT

L'HORROR DE PACO AURA

JOAN VALLS

P A C O G R A U

Partint des del periodisme, Paco Grau s'ha convertit en el gran cronista fotogràfic dels últims quaranta anys de la història d'Alcoi i de la comarca. La càmera d'aquest veterà fotògraf ha reflectit els grans esdeveniments polítics, festius i socials, els quals ha filtrat a través d'un punt de vista personal amb el qual la imatge es carrega de significats i de missatges.

Grau va iniciar el seu camí professional en 1978 com a redactor gràfic del periòdic *Ciudad* d'Alcoi. La seua labor periodística es veuria recollida també en altres destacats mitjans de comunicació: des del diari *El País* al rotatiu *Información*, passant per la històrica revista *Valencia Semanal*.

A partir de la dècada dels noranta, Paco Grau desenvolupa una intensa labor com a promotor de diferents publicacions de marcat contingut gràfic. Llibres i revistes arrepleguen la seua obra. Participa en desenes d'exposicions, que porten la seua obra a espais culturals de tot el territori, amb la qual s'ha convertit en un referent de la fotografia valenciana i en un dels noms imprescindibles d'aquesta manifestació artística. També ha fet incursions en el món del cinema, en el qual ha participat en diferents llargmetratges i curts.

La fructífera relació de Paco Grau amb les Festes i tradicions s'ha consolidat al llarg dels anys fins a deixar-nos un llegat d'instantos irrepetibles i d'angles visuals plens d'originalitat. La fotografia de Paco Grau és una crònica exhaustiva de l'evolució d'aquestes tradicions culturals al llarg d'un període de quasi quatre dècades. Aquestes imatges d'impacte sempre ofereixen visions noves i tenen la virtut de rescatar per a la mirada del públic els detalls més ocults.

TEATRE CIRC

CENTRE CULTURAL
MARIO SILVESTRE
AJUNTAMENT D'ALCOI

AJUNTAMENT D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OLIS

